

LBRIS

We know
books

JOHN GRISHAM
titluri publicate

THRILLER JURIDIC

...Și vreme e ca să ucizi

Firma

Cazul Pelican

Cientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Apelul

Asociaatul

Mărturisirea

Litigiul

Șantajul

Șirul de platani

Muntele familiei Gray

Avocatul rebel

Informatorul

Negustorul de manuscrise

Barul Rooster

Ziua răzbunării

Îngerii dreptății

Uragan pe insula Camino

Și vine vremea îndurării...

Lista judecătorului

SPORT

Campionul din Arkansas

Calico Joe

Sooley

UMOR

Un altfel de Crăciun

Fotbal și pizza

POVESTIRI

Ford County

NONFICTIUNE

Nevinovatul

TINERI

Theodore Boone: Puștiul avocat

Theodore Boone: Răpirea

Theodore Boone: Acuzatul

Theodore Boone: Amenințarea

JOHN GRISHAM

AVOCATUL STRĂZII

RAO Distribuție
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Street Lawyer
© 1998 Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate
Avocatul Străzii
© RAO Distribuție, 2022
pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
CARMEN ARDELEAN

2024

ISBN 978-606-006-924-9

1

Bărbatul cu cizme de cauciuc pași în lift în urma mea; nici nu l-am observat la început. Dar i-am simțit mirosul – unul greu, de fum, vin ieftin și o viață dusă pe străzi, fără săpun. Eram singuri la urcare și, când am aruncat, în sfârșit, o privire în spate, i-am zărit cizmele negre, murdare și mult prea mari pentru el. Purta un pardesiu ros și destrămat pe margini, care îi ajungea până la genunchi. Dedesubt, una peste alta, tot felul de zdrențe strânse peste mijloc, așa că părea solid, aproape gras. Asta nu pentru că ar fi mâncat prea mult; iarna, la Washington, oamenii străzii își puneau pe ei tot ce aveau – sau, cel puțin, așa părea.

Era negru și îmbătrânit, barba și părul – netunse de multă vreme – erau încarunțite. Privea drept înainte, prin ochelarii de soare cu lentile groase, ignorându-mă cu desăvârșire și făcându-mă să mă întreb, pentru o clipă, de ce oare îl măsuram așa.

Nu se potrivea cătuși de puțin cu locul acela. Nu era clădirea lui, liftul lui, nu și-ar fi putut permite. Avocații de la toate cele opt etaje lucrau pentru aceeași firmă, la un pret pe oră care încă mi se părea absurd, chiar și după șapte ani.

Încă un vagabond care se adăpostea de frigul de afară. La Washington, în centru, se întâmpla mereu. Dar noi aveam paznici care să ne apere de prăpădiți.

Ne-am oprit la etajul al șaselea și, pentru prima dată, am observat că bărbatul nu apăsase nici un buton, nu a alesese nici un etaj. Mă urmărea. Am ieșit cât am putut de repede din lift, pașind în splendidul hol, ornat în marmură, al firmei Drake & Sweeney și uitându-mă în urmă exact atât cât să-l zăresc tot în lift, privind în gol și continuând să mă ignore.

Doamna Devier, una dintre cele mai agere secretare de la intrare, mă salută cu disprețul său obișnuit.

- Fii atentă la lift, i-am spus.
- De ce?
- Un vagabond. Poate va trebui să chemi paza.
- Ce oameni! rosti ea cu acel accent franțuzesc, afectat.
- Fă rost și de niște dezinfectant.

Am pornit mai departe, luptându-mă să-mi scot pardesiul din mers, uitând cu totul de bărbatul cu cizme de cauciuc. Aveam întreaga după-amiaza ocupată cu tot felul de întâlniri, discuții importante cu oameni importanți. Am dat colțul și mă pregăteam să-i spun ceva lui Polly, secretara mea, când am auzit prima împușcătură.

Doamna Devier stătea în picioare, în spatele biroului, împietrită, privind fix spre țeava lungă a unei arme aflate în mâna vagabondului nostru. Cum eu am fost primul sosit pentru a o ajuta pe biata femeie, bărbatul a întors, amabil, arma spre mine și am înțepenit și eu.

- Nu trage, i-am spus, ridicând mâinile. Văzusem destule filme ca să știu exact ce aveam de făcut.
- Gura, mormăi el, rămânând remarcabil de calm.

În spatele meu, pe hol, se auzeau voci. Cineva țipa: „E înarmat!” și vocile se îndepărtară, auzindu-se din ce în ce mai slab. Colegii mei ajunseseră la ușa din spate. Parcă îi și vedeam sărind pe fereastră.

Chiar în stânga mea se afla o ușă grea, de lemn masiv, care dădea spre o sală mare de ședințe; întâmplător, în acel moment se aflau acolo opt avocați specialiști în litigii. Opt duri, fără frică,

dintre cei care își petreceau timpul făcând oamenii praf. Cel mai tare dintre ei era un tip scund, dar zdravăn și tăios, pe nume Rafter; în clipa în care deschise brusc ușa, spunând: „Ce naiba...?” țeava puștii se răsuci dinspre mine spre el, iar bărbatul cu cizme de cauciuc avu parte exact de efectul pe care îl aștepta.

– Lasă arma jos, porunci Rafter, oprindu-se în cadrul ușii; o fracțiune de secundă mai târziu, un alt glonț străbătu secretariatul oprindu-se undeva în tavan, cu mult deasupra capului lui Rafter, reducându-l pe acesta la postura de simplu muritor. Întorcând din nou arma spre mine, făcu un semn cu capul. Eu m-am conformat, intrând după Rafter în sala de ședințe. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut de afară a fost doamna Devier, tremurând la biroul ei, îngrozită de moarte, cu căștile casetofonului atârnându-i pe după gât și pantofii cu tocuri așezați cu grijă lângă coșul de gunoi.

Bărbatul cu cizme de cauciuc trânti ușa în spatele meu și mișcă ușor arma prin aer, pentru ca toți cei opt avocați civili să o poată admira. Părea să funcționeze foarte bine; mirosul prafului de pușcă se simțea mai puternic decât putoarea posesorului.

Camera era dominată de o masă lungă, acoperită cu documente și hârtii care, cu numai câteva clipe mai înainte, păreau teribil de importante. Prin ferestrele care ocupau un perete întreg se zărea un spațiu de parcare. Două uși dădeau spre hol.

– În picioare, la perete, spuse bărbatul, folosind pistolul ca pe un argument foarte convingător. Apoi îl întoarse, aproape lipindu-l de capul meu.

– Încuie ușa, îmi spuse.

Așa am și făcut.

Fără să scoată o vorbă, cei opt avocați se retraseră, cu picioarele împleticindu-se, spre perete. Fără să scot o vorbă, am închis repede ușa, întorcându-mă apoi spre el, pentru a vedea dacă e mulțumit.

Nu știu de ce, dar nu puteam să-mi iau gândul de la oficiul poștal și de la schimbul acela oribil de focuri – un funcționar prost dispus se întorsese după prânz și doborâse cincisprezece

dintre colegii săi. Ma gândeam la masacrele de pe terenurile de joacă și la măcelurile din restaurante fast-food.

Iar victimele erau copii nevinovați și, în general, cetățeni cumsecade. Pe când noi, noi erăm o trupă de avocați!

Mormăind și scuturând arma, bărbatul îi alinie pe cei opt avocați lângă perete și, când se considera mulțumit de poziția lor, își îndreptă din nou atenția asupra mea. Ce dorea? Putea pune întrebări? În cazul asta, la naiba, putea obține tot ce dorea. Nu-i puteam vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar el îi putea vedea pe ai mei. Arma era ațintită drept spre ei.

Bărbatul își dezbracă pardesiul murdar, îl împături ca și cum ar fi fost nou și îl așază pe mijlocul mesei. Putoarea care mă deranjase în lift se simțea din nou, dar nu mai conta. Ramase la capătul mesei și desfăcu încă un rând de zdrențe – un pulover gros, gri, încheiat cu nasturi în față.

Gros, dintr-un anume motiv. Dedesubt, strânse pe talie, unul lângă altul, niște bețe roșii care, pentru ochiul meu neavizat, arătau a dinamită. Tot felul de fire, ca niște spaghete colorate, ieșeau din ambele capete ale fitilelor, totul fiind legat cu o bandă adezivă argintie.

Prima mea pornire a fost să sar, să mă arunc la podea, dând din mâini și din picioare, sperând să am noroc, sperând ca glonțul să-și rateze ținta pe când, cu mâinile tremurânde, m-aș chinui să descui ușa; un alt glonț ar șuiera pe lângă mine în timp ce m-aș strecura prin ușă, ieșind pe hol. Dar îmi tremurau picioarele și sângele îmi înghețase în vine. Cei opt, lipiți de perete, suspinau și gemeau, ceea ce l-a încurcat pe bărbatul care ne ținea prizonieri.

– Va rog să faceți liniște, spuse el pe tonul unui profesor răbdător. Calmul lui mă scotea din minți. Aranjă cu grijă câteva spaghete de la brâu și, dintr-un buzunar al pantalonilor foarte largi, scoase un ghem de frânghie de nailon și un briceag.

Pentru ca efectul să fie total, flutură arma spre chipurile îngrozite din fața lui.

– Nu vreau să rănesc pe nimeni, spuse.

Frumos din partea lui, dar greu de crezut. Am numărat douăsprezece fitile roșii – suficient, eram convins, pentru ca moartea să fie imediată și fără dureri.

Apoi îndreptă iarăși arma spre mine.

– Tu, spuse el, leagă-i!

Rafter nu mai putea suporta. Făcu un pas foarte mic înainte și spuse:

– Ei, omule, ce vrei de fapt?

Al treilea glonț trecu pe deasupra capului lui, înfigându-se cuminte în tavan. Bubuitura răsună cu forța unui tun și doamna Devier, sau o altă duduie, se auzi țipând în hol. Rafter se lăsa brusc în jos și apoi încercă să se ridice din nou în poziție de drepti, chinându-se până când Umstead îl pocni drept în piept, cu cotul său bovin, lipindu-l la loc de perete.

– Taci! îi spuse Umstead printre dinți.

– Nu-mi spune mie „omule“, ripostă bărbatul, astfel că se renunță imediat la acel apelativ.

– Cum ai dori să-ți spunem? l-am întrebat, simțind că eram pe cale să devin liderul ostaticilor. Am rostit cuvintele cu blândețe, foarte respectuos, iar el mi-a apreciat atitudinea.

– „Domnule“, răspuse el.

Nimeni nu avea absolut nimic împotriva să-i spună „domnule“.

Telefonul începu să sune și, pentru o fracțiune de secundă, am crezut că bărbatul va trage în el. În loc de asta, îl apucă și îl trânti pe masă, în fața lui. Ridică receptorul cu mâna stângă; în dreapta continua să țină arma, iar aceasta era îndreptată tot spre Rafter.

Dacă nouă dintre noi am fi avut drept de vot, Rafter ar fi devenit primul miel dus la tăiere. Opt pentru, unul împotriva.

– Alo, spuse „Domnul“. Ascultă câteva clipe, apoi închise. Se trase cu grijă spre scaunul din capul mesei și se așază.

– Ia funia, îmi spuse.

Voia să-i leg pe toți opt de încheieturile mâinilor. Am tăiat bucăți de frânghie și am făcut noduri și m-am străduit din

răspuși să nu privesc fețele colegilor mei, cărora le grăbeam moartea. Simțeam arma în spate. El dorea să-l leg strâns și eu mă prefăceam că-i învinetesc de-a binelea, lăsând totuși legătura cât mai largă cu putință.

Rafter mormăia ceva în barbă și îmi venea să-l pocnesc. Umstead reuși să-și flexeze încheieturile și aproape că izbuti să-și desfacă frânghia complet, după ce abia reușisem să-l leg. Malamud era transpirat și respira sacadat. Era cel mai bătrân, singurul partener în conducere dintre cei de față și trecuseră doar doi ani de la primul său atac de cord.

N-am putut să nu-l privesc pe Barry Nuzzo, singurul meu prieten din toată trupa. Aveam aceeași vârstă, treizeci și doi de ani, și intraserăm în firmă în același an. El studiasse la Princeton, eu la Yale. Soțiile noastre erau amândouă din Providence. Casnicia lui mergea bine – făcuseră trei copii în patru ani. A mea se afla în ultimul stadiu al unei lungi perioade de distrugere.

Ne-am privit în ochi și amândoi ne-am gândit la copiii lui. Mă simțeam norocos că nu am copii.

Se auzi prima sireună de poliție, din multele care aveau să urmeze, iar „Domnul“ îmi ceru să trag jaluzelele peste cele cinci ferestre mari. Chiar așa am și făcut, fără grabă, scrutând parcarea de jos, ca și cum, dacă m-ar fi văzut cineva, aș fi fost salvat. O singură mașină de poliție se afla acolo, cu farurile aprinse. Nu era nimeni în ea; polițiștii intraseră deja în clădire.

Acolo ne aflam și noi – nouă tipi albi și „Domnul“.

La ultima numărătoare, firma Drake & Sweeney avea opt sute de avocați în filiale din toată lumea. Jumătate dintre aceștia se aflau la Washington, în clădirea terorizată de „Domnul“. Tipul mi-a cerut să-l sun pe „șeful“ și să-l informez că era inarmat și legat cu douăsprezece batoane de dinamită. L-am sunat pe Rudolph, partenerul aflat la conducerea secțiunii mele, specializată în procesele intentate marilor trusturi comerciale, și i-am transmis mesajul.

– Sunteți toți în viață, Mike? mă întreabă el.

Vorbeam prin interfonul pe care „Domnul“ tocmai pusese stăpânire, deschizându-l la volumul maxim.

– Suntem în mare formă, îi răspund. Te rog, fă orice vrea el.

– Ce vrea?

– Încă nu știu.

„Domnul“ făcu un semn cu arma și conversația luă sfârșit.

Evitând să stau în bataia armei, am rămas în picioare lângă masa de ședințe, la doi pași de „Domnul“, care își făcuse ener-vantul obicei de a se juca, neatent, cu firele petrecute peste piept.

Își coborî privirea și trase ușor de un fir roșu.

Ochelarii de soare erau îndreptați spre mine la sfârșitul acestui mic avertisment. M-am simțit obligat să spun ceva.

– Ce rost ar avea? l-am întrebat, disperat să deschid un dialog.

– Eu nu vreau, dar de ce nu?

Am fost șocat de dicția lui – un ritm lent, metodic, fără grabă, fiecare silabă fiind accentuată la fel. Pentru moment era vagabond, dar cunoscuse și zile mai bune.

– De ce să ne omori? l-am întrebat.

– N-am de gând să stau la discuții cu tine, debită el. Nu mai sunt alte întrebări, onorată instanță.

Cum sunt avocat și fiecare clipă contează, mi-am privit ceasul, pentru ca tot ce avea să se întâmple să fie clar memorat, dacă reușeam cumva să supraviețuim. Era ora 13.20. „Domnul“ dorea liniște, așa că am îndurat o chinuitoare tăcere care a durat paisprezece minute.

Nu îmi venea să cred că vom muri. Părea să nu existe nici un motiv, nici o justificare pentru a ne omori. Eram sigur că nici unul dintre noi nu-l mai întâlnise până atunci. Îmi aminteam cum veniserăm împreună în lift și faptul că părea să nu aibă nici o destinație precisă. Nu era decât un nebun în cautare de ostatici – ceea ce făcea din crimă un lucru aproape normal, după standardele actuale.